

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler (spr.)

Sędziowie: SA Mariola Głowacka

SA Jacek Nowicki

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **N. G.**

przy uczestnictwie **A. N.**

o wydanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 kwietnia 2013 roku, sygn. akt: I Nc 562/12

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wydać zaświadczenie, iż nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 23 stycznia 2013 roku, wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt: I Nc 562/12, stanowi europejski tytuł egzekucyjny.

SSA M. Głowacka SSA J. Geisler SSA J. Nowicki

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odmówił nadania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego nakazowi zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 stycznia 2013 roku, wydanego w sprawie oznaczonej sygn. akt: I Nc 562/12.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd I instancji wyjaśnił, że dochodzone roszczenie można wprawdzie uznać za bezsporne w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 roku w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. Urz. UE L 143 z dnia 30 kwietnia 2004 r. s. 15), jednakże wydane w sprawie orzeczenie w postaci w/w nakazu zapłaty zostało doręczone dłużnikowi w trybie art. 139 § 1 k.p.c., tj. w trybie doręczenia zastępczego, które nie spełnia wymogów umożliwiających nadanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, określonego w art. 6 ust. 1 lit. c w/w rozporządzenia. W odniesieniu do dłużnika brak jest bowiem pewności co do jego adresu – miejsca zwykłego pobytu.

Żażalenie na powyższe postanowienie złożyła wnioskodawczynie, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie złożonego przez nią wniosku.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób wybiórczy, skutkujący pominięciem ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. pominięciem okoliczności, że A. N. w dacie doręczenia nakazu zapłaty miał adres w Państwie Członkowskim wydania oraz naruszenie art. 14 ust. 1 lit. e rozporządzenia w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzony na obecnym etapie postępowania materiał dowodowy pozwala stwierdzić, iż w sprawie zachodzą podstawy do wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego. Wbrew stanowisku Sądu I instancji doręczenie dokonane w postępowaniu sądowym spełnia wymogi przewidziane w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 roku w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych.

Przepisy tego rozdziału przewidują możliwość doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie lub innego równoważnego za potwierdzeniem odbioru przez dłużnika (art. 13) lub bez potwierdzenia odbioru przez dłużnika (art. 14).

Wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 23 stycznia 2013 roku został doręczony dłużnikowi na adres, pod jakim był od zameldowany na pobyt czasowy (k. 7) w trybie podwójnego awizo. Pierwsza próba doręczenia przesyłki nastąpiła w dniu 31 stycznia 2013 roku, powtórne awizo nastąpiło w dniu 8 lutego 2013 roku, zaś przesyłka została zwrócona z powodu jej niepodjęcia przez adresata w dniu 18 lutego 2013 roku (k. 18).

Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie zastosowany tryb doręczenia odpowiada zarówno wymogom przewidzianym w art. 14 ust. 1 pkt d), jak też e).

Zgodnie z ust. 1 pkt d) rozporządzenia doręczenia dłużnikowi dokumentu wszczynającego postępowanie lub równoważnego dokumentu oraz wszystkich wezwań na rozprawę można dokonać poprzez złożenie dokumentu na poczcie lub we właściwym organie władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem w takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej dłużnika, pod warunkiem, że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia jako skutkującego doręczeniem i powodującego uruchomienie biegu terminów.

W polskim systemie prawnym przesyłki sądowe są doręczane zgodnie z procedurą przewidzianą w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. 2010 r. nr 190, poz. 1277 ze zm.). Wzór formularza o zawiadomieniu/zawiadomieniu powtórnym, stanowiący załącznik nr 4 do tego rozporządzenia, wyraźnie wskazuje, iż adresat jest zawiadamiany o tym, że doręczana przesyłka jest przesyłką sądową.

W tych okolicznościach można przyjąć, że na zawiadomieniu o próbie doręczenia widniała informacja, iż doręczenie dotyczy przesyłki sądowej.

Natomiast art. 14 ust. 1 pkt e) rozporządzenia wskazuje, że dopuszczalne jest również doręczenie w/w dokumentów drogą pocztową bez potwierdzenia, zgodnie z ust. 3, gdy dłużnik ma adres w Państwie Członkowskim wydania.

Zgodnie jednak z ust. 2 art. 14 rozporządzenia doręczenie w trybie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nie jest dopuszczalne, jeżeli nie ma pewności co do adresu dłużnika.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przeszkoda taka jednak nie zachodzi.

Z przedłożonych w sprawie przez wnioskodawcę dokumentów wynika, że dłużnik zameldował się na pobyt czasowy pod adresem doręczenia, tj. (...)-(...) Ł. ul. (...), w okresie od 26 kwietnia 2012 roku do dnia 2 marca 2013 roku (k. 7). W dniu 18 kwietnia 2012 roku wydane zostało zaświadczenie o zarejestrowaniu jego pobytu w Polsce (k. 8), zaś w zaświadczeniu widnieje w/w adres.

Te okoliczności pozwalają stwierdzić, że w dacie doręczenia nie zachodziły wątpliwości co do adresu dłużnika. Dodatkowo wnioskodawczyni wykazała, że przeciwko dłużnikowi prowadzona była skuteczna egzekucja wierzytelności, wynikającej z w/w nakazu zapłaty, w związku z którą w dniu 22 kwietnia 2013 roku na rachunek bankowy wnioskodawczyni wpłynęła kwota 18.329,00 zł. W piśmie z dnia 6 lutego 2013 roku (k. 39), stanowiącym zajęcie wierzytelności, widnieje ten sam adres dłużnika, co wskazany w niniejszym postępowaniu.

W obu przypadkach spełniony został także warunek, przewidziany w ust. 3 pkt a) art. 14 rozporządzenia. Na zwrotnym potwierdzeniu odbioru doręczający zaznaczył, iż przesyłka, po bezskutecznej próbie doręczenia, została złożona w placówce pocztowej, o czym umieszczono zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej, a przesyłki nie doręczono, gdyż doręczający nie zastał adresata. Dokument zawiera także daty prób doręczenia i datę zwrotu do nadawcy.

W tych okolicznościach zachodziły, zdaniem Sądu Apelacyjnego, podstawy do wydania zaświadczenia, że w/w nakaz zapłaty stanowi europejski tytuł egzekucyjny, stosownie do treści art. 795¹ § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., w sposób opisany w sentencji.

SSA M. Głowacka SSA J. Geisler SSA J. Nowicki